

Udtrækning. En anden Omstændighed, som gjør, at Folk nødig eller vanskeligere og med Mistillid have modtaget Kreditforeningsobligationerne, er, at der altid er nogen Vansteligheid forbunden med at faae Kenterne hævede. Naar Staten vil understøtte Sagen, kan der i denne Lov meget vel staa, at Obligationssenterne haves paa Amtstuerne, og der kan endvidere meget vel staa i Loven, at de udtrukne Obligationer udbetales paa Amtstuerne. Endvidere kan der staa i Loven, at Udtrækningslisten altid skal være tilstede paa Amtstuerne idetmindste et Par Maaneder før hver Termin. De Udtrækningslister, som f. Ex. Distrikternes Kreditforening bekendtgjør nogle Gange i hvert Halvaar, vise, hvilken stor Mængde Obligationer der er udtrukket, men ikke udbetalte, fordi Gierne ikke vide, at de ere udtrukne, og fordi der fra Kreditforeningens Side Intet gjøres og maasse Intet kan gjøres for at faae Obligationerne udbetalte til Gierne. Men dersom der bliver ophængt Udtrækningslister omkring i Landet i de offentlige Kontorer, vil Menigmand, og det er jo ham, der skal kjøbe Obligationerne, have Anvisning og Veiledning til at finde, hvad der er udtrukket, og saa kan han bringe sine Papirer og sige til Kasseren: Lad mig saa faae mine Penge med det Samme, istedetfor at holde en Kommissionær i Kjøbenhavn. Det gjør Meget i den daglige Handel og Wandel. Jeg har ofte sagt, at Finansminister Jønger gjorde Statskassen stor Skade ved at afstafte Noteringen paa Navn paa StatsgjældsPapirerne. Derved drev han mangan en Kjøber bort, og derved skabede han Kursen paa Statsgjældsobligationerne. Kreditforeningsobligationerne have altid kunnet noteres paa Navn, og denne Lov gaar formentlig ud paa det Samme, men jeg ønskede, at det blev udtrykkelig sagt, at Gierne af Obligationerne altid skulle være berettigede til at faae dem noterede, og at de kunne noteres paa de offentlige Kontorer, for at man ikke for at faae en Obligation solgt eller overdraget til en anden Person skal være nødt til at holde en Kommissionær enten i Viborg eller i Kjøbenhavn. Alle saadanne Smaa-ting gjælde ved den daglige Obligationssomsætning for Kroner paa hvert Stykke Papir, og det er dermed vi skulle hjælpe, uden at vi paadrage Statskassen større Risiko. Medens Hr. Bregendahl var Formand, har jeg oftere talt til ham om at gjøre Forsøg paa at staffe de tydske Kreditforeningsobligationer Indgang paa fremmede Børser, Børser udenfor Danmark. Det maatte kunne ske; ligesaa vel som vi her i Danmark i mange Herrens Aar have kjøbt svenske Kreditforeningsobligationer, ligesaa vel maa vi kunne faae vore Kreditforeningsobligationer til at gaa i Hamborg, thi de Hamborgske Pengemænd kende godt Verdien og Soliditeten af vore Pantar, og der kan heller ikke være nogen Tvivl om, at vi maa kunne faae dem til at gaa baade i Berlin og Frank-

furt, naar Sagen gives rigtig an. En tidligere Finansminister har endogsaa kjøbt Østeborgs Kreditbologsobligationer for Statskassen. Men naar vi kunne kjøbe fremmede daarlige Kreditforeningsobligationer for Statskassen, laader os saa ogsaa prøve paa, om vi ikke kunne faae vore gode Kreditforeningsobligationer affatte udenfor Danmark. Dersom vi blot skulde have det Kjøbenhavnske Marked for disse Husmands-Kreditforeningsobligationer, saa vi kun en flet Pris paa dem, saa faae vi ikke nogen høiere Pris paa dem end maasse lidt under de nu eksisterende Kreditforeningsobligationer, eller vi faae dem i alt Fald kun i Kurs med disse. Men nu kommer det Farlige, som vor tidligere Formand nævnte, at de skulde have en tydsf Løst, naar de skulde gaa i Lydsland, og det git ikke an at give danske Papirer en tydsf Løst. Jeg mener imidlertid, at vi ikke skulle bryde os Noget derom, naar vi blot kunne tjene Kroner derved. Laader os prøve paa, om ikke en tydsf Løst kan staffe vore Obligationer Indgang i Lydsland og derved staffe dem en høiere Kurs ogsaa her i Kjøbenhavn. Det er nogle af de Forandringer, som jeg mente kunde ske uden Offer for Statskassen. Der er et andet Punkt i dette Lovforslag, som ikke er mig klart, men som dog absolut maa bringes til en større Klarhed gjennem Loven. Det er, hvorledes Reserveconden skal dannes. Der skal være en Reservecfond, men der staaer Intet om, at Laantagerne skulle yde 2 pCt. af Laanets Belsøb til Reserveconden, saaledes som Tilfældet nu er i Kreditforeningerne. Det kan godt være, at det er Meningen. Men jeg er bange for, at der kan underforskaas saa meget i denne Lov, som gjør, at naar den kommer til Udførelse, kommer den til at se ganske anderledes ud i det virkelige Liv end nu paa Papiret, og derfor siger jeg: Skal der betales 2 pCt. til Reserveconden, bør det staa i Loven. Der staaer nu, at der skal betales en passende Afgift til Reserveconden aarlig, men hvad er dette: „en passende Afgift“, det kan dog umuligt staa saaledes hen, at Bestyrerne for Kreditforeningen kunne i et Aar kræve $\frac{1}{4}$, i næste Aar $\frac{1}{2}$ og i det næste Aar en hel pCt. Det kan dog ikke være Meningen deraf. Jeg tror endvidere, at Statskassen vilde staa sig vel, om der blev sat ind i Loven, at Staten skulde give et bestemt Tilskud til Reserveconden aarlig uden Gen-syn til, om dennes Tilstand var god eller flet. En saadan Bestemmelse i Lovforslaget vilde have en betydelig Indflydelse paa den Soliditet, som man vilde tillægge Obligationerne. Dernæst staaer der i Loven eller i Forslaget — det er ikke nogen Lov endnu og vil vel heller ikke blive det i den foreliggende Stillelse — at Laanet ikke kan overstige Halvdelen af Lagationssummen, eller at indtil Halvdelen kan udlaanes. Men det er en feil Bestemmelse. Det er absolut feil. Thi den Husmand, som vil